

1. kapitola

„Ještě stále to nacvičujete?“ zeptala se Alex. „Ty a Dusty?“

„Jasně,“ přikývl Pavel. „A už mu to jde fakt dobře. Běží skoro přesně k tomu místu, které jsem mu ukázal, a čeká. Včera jsem přišel dřív a potají ho pozoroval. Nejdřív se vyčůral u odpadkového koše, pak si lehl nahoru vedle lavičky a s nastraženýma ušima čekal, až se objevím na cestě. Dokonce se ani nepustil za zajícem, který zrovna běžel přes louku. Je fakt chytrý!“

Pavel mluvil o Dustym pokaždé s obrovským nadšením. Alex byla Pavlova nejlepší kamarádka, a tak už to všechno slyšela tolikrát!

„Jasně,“ odpověděla. „A uvidíme se dnes odpoledne?“

Pavel přikývl. „O půl čtvrté? Budeme mít dost času, abychom se spolu podívali na ten úkol z matematiky, co máme na zítra. Nechápu z toho vůbec nic.“

Alex se rozesmála. „Ty jsi ale přece dnes ve škole vůbec nedával pozor, Pavle! Celou dobu jsi jen zíral do prázdna, jako kdybys o něčem přemýšlel...“

Znělo to trochu jako otázka a Pavlovi bylo jasné, že mu Alex nedá pokoj, dokud nedostane odpověď.

„Chtěl jsem ti to říct až dnes odpoledne. Musím se ti s něčím svěřit, ale je to trochu složité a teď na to není čas, protože musím za Dustym, aby neměl strach. Ví docela přesně, kdy mám přijít, jako kdyby měl hodinky.“

„Tak dobře, uvidíme se odpoledne. Ale nejdřív chci slyšet tu tvoji historku, jinak můžeš na matiku zapomenout!“

„Člověče, Alex, ty mě štveš!“ rozčílil se Pavel, ale Alex jen pokrčila rameny.

„Platí?“ zeptala se.

„Jasně, že platí, když jinak nedáš.“

Alex se zašklebila jako vždycky, když se jí podařilo prosadit svou. Což vlastně bylo vždycky. Pavlovi to však nevadilo. Byla to jeho nejlepší kamarádka a Pavel dobře věděl, že pro něj udělá vše, o co ji požádá. A on pro ni také!

Ještě jednou jí zamával a odběhl. Zase se s Alex zapovídal příliš dlouho. Jako vždycky, když jim skončila škola. Teď si ale musel pospíšet, aby se Dusty nezačal